

מאורות אל העבר

כח ניסן תשמד | 30/04/1984

מאת לא ידוע - מוסף שבת של העיתון מקור ראשון, פרשת קדושים, ויקפדיה

זלדה

היא נולדה למשפחה חב"דית באוקראינה, גדלה בירושלים ועסקה בהוראה בירושלים ובחיפה, כשהיא טובעת חותם של אהבה, חום והערכה לתלמידיה. אותם תלמידים זכרו אותה, גם עשרות שנים לאחר פטירתה, כמי שעיינתה את אישיותם. תלמידיה, עמוס עוז, סיפר כי: "ללעג, לכל לעג שהוא, קראה מורה-זלדה בשם רעל. לשקר קראה נפילה או שבירה. לעצלות קראה בשם עופרת. לרכילות - עיני הבשר. הגאווה נקראה אצלה חורכת-כנפיים. והוויתור, כל ויתור, היה נקרא בפיה ניצוץ". במשך שלושים וחמש שנה כתבה זלדה שניאורסון מישיקובסקי, שנפטרה בכ"ח בניסן תשמ"ד (30.4.1984), מאות שירים העוסקים בעיקר בסוגיות של אמונה, של אהבה ושל התמודדות האדם עם גורלו. בין הידועים שבשיריה נמצא השיר "לכל איש יש שם", שהפך לאחד משירי הזיכרון הידועים והנפוצים ביותר בישראל. בשיר אחר שלה, שהולחן, לימים, לזכרו של רס"ן בניה שריאל שנפל במבצע "צוק איתן", תיארה זלדה את עוצמתה של האהבה: "שלומי קשור בחוט אל שלומך". מילותיה על "שיר עתיק עד מאוד הקיצני לחיים כאשר גירש את נמיכות הרוח מקרבי בשפתי מלכים" מצאו מקום בלבבות רבים.

